

LBRIS

We know
books
Scandalous

Minerva Spencer

Copyright © 2019 Minerva Spencer

Toate drepturile rezervate

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera

tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19

e-mail: contact@litera.ro

www.litera.ro

Sclavul iubirii

Minerva Spencer

Copyright © 2022 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Monica Grecu

Corector: Păunița Ana

Copertă: Mariana Manolache

Tehnoredactare și prepress: Laura Carîp

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

SPENCER, MINERVA

Sclavul iubirii / Minerva Spencer

trad. din limba engleză: Liliana Dănescu . -

București: Litera, 2022

ISBN 978-606-33-9315-0

I. Dănescu, Liliana (trad.)

821.111

MINERVA SPENCER

Sclavul iubirii

Traducere din limba engleză

Liliana Dănescu

LITERA

București

Capitolul 1

1816, Coasta de Aur a Africii¹,
La bordul Golden Scythe

Martín bătea nervos cu degetele pe balustrada strălucitoare de lemn și se uita la corabia olandeză. Vasul naviga în direcția în care bătea vântul și era prea departe pentru a simți duhoarea, dar Martín și-o putea imagina. Strigătele sclavilor care cereau îndurare era o altă chestiune. Pe acestea le auzea chiar și de la distanță.

Negoțul ilegal cu sclavi era mai profitabil ca oricând, în special începând cu anul 1808, când britanicii și americanii au interzis importurile de sclavi. Statele din sudul Americii plăteau bine pentru sclavii aduși pe vasele de contrabandă, deoarece depindeau în totalitate de munca lor, un fapt pe care Martín îl știa prea bine.

S-a întors către primul dintre secunzii săi.

- Câți oameni sunt în echipaj, Beauville? a întrebat el în engleză, mai degrabă decât în franceza maternă.

Începuse să vorbească engleza după ce britanicii îi acordaseră scrisoarea de marcă², documentul care îi dădea ocazia să ducă o viața profitabilă de corsar.

Beauville și-a coborât luneta.

- Nu mai mult de patruzeci, căpitane, și cei mai mulți dintre ei par fie beți, fie complet nepregătiți.

Martín a râs de evaluarea seacă a bărbatului și s-a îndreptat cu pași mari spre locul în care al doilea său secund ținea cârma.

¹ Coasta de Aur a fost numele unei regiuni din Golful Guineei din Africa de Vest, care era bogată în aur, petrol și gaze naturale. Această fostă regiune este acum cunoscută drept Republica Ghana.

² O scrisoare de marcă (franceză: *lettre de marque*;) era o licență guvernamentală prin care se autoriza o persoană privată, cunoscută sub numele de corsar, să atace și să captureze navele unei națiuni aflate în război cu emitentul.

– Adună oamenii, Daniels, și apoi pregătește-te să le transmiți oferta noastră.

Deși corabia olandeză suferise unele avarii la catarg, părea a fi bine întreținută și mult mai curată decât cele care obișnuiau să transporte sclavi. Chiar și corabia pe care o conducea Martín, *Golden Scythe*, fusese o ambarcațiune care transportase sclavi înainte de a o captura, dar acum uitase de vremurile demult apuse și devenise mult mai curată și mai frumoasă. A privit cu mândrie puntea imaculată. Cu un echipaj format din șaptezeci de oameni și paisprezece tunuri, *Scythe* era net superioară corabiei olandeze și era o forță de luat în seamă.

Totuși, nu era înțelept din partea lui să fie prea arogant. Dacă *Blue Bird* era încărcată la capacitate maximă – de cinci sute de suflete –, câștigul era unul pe măsură. Lucrurile ar fi luat o întorsătură urâtă în cazul în care căpitanul corabiei s-ar fi hotărât să lupte pentru a-și salva încărcătura. Martín era încrezător că va triumfa într-o astfel de luptă, dar știa și că ar avea niște pierderi și de partea lui.

A sesizat o agitație subită pe când cerceta cealaltă corabie; echipajul alerga de colo colo ca un cârd de găini înspăimântate. O duzină de bărbați stăteau lângă catargul principal și făceau niște gesturi violente unul către celălalt – câțiva dintre ei înarmați cu macete. Martín a clătinat din cap; se întâmpla ceva ciudat.

Daniels a apărut lângă el.

– Totul este pregătit, căpitane, și așteptăm comanda ta.

Martín s-a întors spre Jenkins, omul său bun la toate, care i-a întins două pistoale pentru a le examina. A verificat pistoalele cu atenție înainte de a le introduce în tocul în care le ținea, sprijinite pe șoldul drept, în timp ce spada lui stătea pe stânga. Tocul fusese conceput de Martín și îi permitea să scoată rapid oricare dintre cele trei arme.

S-a uitat în oglinda mare pe care Jenkins i-o ținea în dreptul feței și a îndepărtat o scamă imaginară de pe haina lui imaculată. A mai zăbovit pentru a-și aranja eșarfa, fiind atent să-și mențină mișcărilor leneșe și expresia plictisită. Echipajul lui se uita amuzat, cu fețele lor marcate de cicatrici, dar strălucind de mândrie. Martín știa că forța lor se alimenta din reputația lui de ucigaș rece și dur, care era mai preocupat de eșarfa lui decât de propria viață.

Dacă era să fie sincer cu sine, și stomacul lui Martín se strânsese la fel de mult, dacă nu chiar mai mult, decât al oricărui bărbat de pe corabie. Dacă ar muri cineva astăzi, el ar fi de vină. Deși asta s-ar putea să nu-i tulbure conștiința – acel lucru împietrit și veștejit – căci mândria lui era bine hrănită și viguroasă și nu putea suporta să i se pună în cărcă decizii proaste.

Martín a dat din mână, iar Jenkins a luat oglinda. Gura lui Daniels era strânsă într-un rictus de dezaprobare. El știa că bărbatul mai tânăr încă îi mai considera comportamentul șocant, deși era al doilea secund al lui Martín de peste un an.

Martín s-a amuzat de starea lui de iritare.

– Fă oferta, domnule Daniels.

– Da, căpitane!

Daniels s-a întors și a făcut un semn cu mâna cadetului. O secundă mai târziu, o bubuitură asurzitoare s-a auzit dinspre unul dintre tunurile de pe *Scythe*. Fumul abia se limpezise înainte ca un steag negru să fie ancorat pe catargul corabiei olandeze.

Martín a respirat ușurat; au acceptat să negocieze.

– O lovitură excelentă, domnilor, și foarte convingătoare. Te rog, Beauville, escortează-l pe căpitanul lor în camera ofițerilor când sosește.

Martín și-a desfăcut tocul unde ținea armele și i l-a dat lui Jenkins.

– Nu le descărca încă, l-a sfătuit el înainte de a merge sub punte.

Odată ajuns în cabina lui, și-a aruncat pălăria pe birou și s-a prăbușit pe un scaun cu spătar înalt, având grijă să nu-și șifoneze poala hainei.

Preocuparea excesivă pentru aspectul lui era doar parțial imită. Îi plăceau hainele frumoase. Ca tânăr sclav în New Orleans, îi invidiase pe bărbații bogați și bine îmbrăcați care frecventaseră stabilimentul lui Madam Sonia, jurând că se va îmbrăca chiar și mai frumos decât ei într-o zi. Acum era suficient de bogat încât să se îmbrace cum voia, dar ceea ce îl încânta cel mai mult erau ținutele elegante.

Și-a studiat imaginea reflectată în oglinda care atârna deasupra biroului său, încruntându-se la bărbatul care îl privea înapoi. Nimeni nu l-ar lua drept un european, indiferent de culoarea ochilor, a pielii și a părului lui. Chiar dacă pielea lui era mai deschisă decât cea a oricărui prizonier de pe corabia olandeză, Martín putea

fi cumpărat și vândut la fel de ușor la primul pas făcut pe pământ american. De fapt, ar fi condamnat la moarte dacă s-ar întoarce acasă, moartea fiind pedeapsa pentru un sclav fugar.

Martín a alungat gândul din minte, a luat absent o carte și a deschis-o. Și-a dorit imediat să nu fi făcut asta. Puncte negre dansau pe paginile din fața ochilor lui, imperceptibile și arogante. În America era considerată o infracțiune să înveți un sclav să citească, iar Martín fusese mult prea bătrân ca să mai învețe după ce fugise.

Singurele trei cuvinte pe care le putea citi sau scrie erau cele care îi alcătuiau numele: Martín Etienne Bouchard – un nume care nici măcar nu era al lui, dar pe care îl inventase pentru noua lui identitate.

Numele de Martín îl luase dintr-o poveste pe care i-o spusese o bătrână: povestea lui Martín Garatuza, legendarul escroc mexican. Și pe Etienne Bouchard îl adăugase ceva mai târziu, inspirându-se de la bătrânul care îl învățase tot ce știa despre cai. De ce nu? Bătrânul Bouchard murise între timp; nu mai avea nevoie de nume.

Martín a închis cartea cu o mișcare rapidă și a pus-o pe raft. Majoritatea cărților fuseseră pe *Scythe* când intrase sub comanda lui, dar prietenul și mentorul său Standish Chiorul îi lăsase și lui câteva, neștiind din păcate că protejatul său nu știa să citească.

Martín s-a încruntat. Gândurile legate de trecutul lui umilitor se activau doar când era prea obosit pentru a-și controla amintirile. Sau prea neliniștit. Și era mereu neliniștit când era vorba să pună mâna pe corabia altuia. Dar în curând avea să se termine totul.

S-a ridicat și și-a desfăcut nasturii aurii ai hainei de lână bleumarin înainte de a o așeza peste spătarul scaunului. Odată negocierile încheiate, urma să se întoarcă în Freetown, să elibereze prizonierii, să predea infractorii guvernului Majestății Sale și să-și obțină recompensa. Cu alte cuvinte: ar face același lucru pe care l-a făcut întotdeauna și nu exista nici un motiv să se simtă neliniștit.

Martín a privit ceasul placat cu aur de pe biroul lui; mai avea o oră până când celălalt căpitan urma să sosească la negociere. Se putea odihni, ca să recupereze orele de somn pierdute în timp ce urmăriseră corabia cu sclavi.

Mulțumit de perspectiva confortabilă asupra viitorului, Martín s-a întins pe patul lui luxos, a închis ochii și și-a imaginat diverse

moduri amuzante în care să cheltuiască banii pe care avea să-i primească din capturarea acestei ambarcațiuni.

Între timp, pe Blue Bird...

Sarah tocmai termina de fixat brațul fracturat al unui băiețel folosind o cârpă murdară ruptă dintr-o fustă și o bucată de piele din trusa ei medicală, când trapa de la cala de sclavi s-a deschis și o scară a fost coborâtă în întuneric.

– Femeie!

Vocea guturală venea dinspre deschizătura îngustă de deasupra capetelor lor. Sarah a ridicat ochii, dar lumina era prea puternică pentru a-i vedea chipul celui care i-a vorbit.

– Căpitanul vrea, acum, i-a comandat bărbatul într-o engleză cu un accent atât de stricat, încât abia l-a putut înțelege.

– Este aici o femeie care trebuie fie îngropată, a strigat Sarah în franceză, aruncând o privire către proaspăta mamă pe care nu putuse să o salveze, care acum stătea întinsă între două dintre scândurile corabiei, în apa strânsă pe fundul ambarcațiunii și printre dejectii.

– *Vino acum!*

Sarah și-a închis gura, a spus o rugăciune în gând și s-a târât spre scară sprijinindu-se de lemnul despicat și de trupurile îngrămădite. Ceea ce mai rămăsese din fustele umede se târa în urma ei, strângându-se și rupându-se în fășii, făcând drumul cel scurt de două ori mai lung.

Chiar înainte de a ajunge la scara care se legăna, o mână a prins-o de braț; era Femi, un prizonier pe care îl cunoscuse în călătoria infernală de trei săptămâni de la țarm până la Ouidah, o așezare de pe coastă.

Sarah s-a oprit, iar Femi s-a apropiat și i-a șoptit în yoruba¹:

– Dacă există vreo modalitate de a deschide ușile, chiar și pentru doar câteva clipe, vom aștepta. A ridicat privirea spre deschidere – încruntându-se la lumină. Poate noaptea vei putea să te strecorei – după.

¹ Yoruba este o limbă vorbită în Africa de Vest, cel mai frecvent în sud-vestul Nigeriei.

El i-a aruncat un zâmbet sumbru, fără urmă de amuzament și a ridicat din umerii masivi. Amândoi știau ce vrea să spună. Altfel, de ce ar lua aceste brute o femeie din cală?

El a strâns-o scurt de braț.

– Dar, dacă nu...

Se uitau unul la altul în întuneric, cuvintele fiind de prisos.

Alte două femei dispăruseră în zilele petrecute în acest iad; nici o femeie nu se întorsese.

Ea a dat brusc din cap și a început urcușul chinuitor. Mușchii umerilor și ai încheieturilor o ardeau mai tare la fiecare treaptă. Începuse să creadă că nu va ajunge în vârf, când două mâini aspre au prins-o de brațe. Bărbații i-au blestemat mirosul și au mormăit ceva despre greutatea îmbrăcămintei ei umede în timp ce o ridicau în soarele arzător.

O față cu o cicatrice, nebărbierită, s-a ivit deasupra ei.

– Tu vindeci căpitan.

Sarah s-a dat înapoi din cauza damfului de alcool și a duhorii dinților stricați, pe care le simțea chiar și după ce stătuse în mirosul oribil al calei. Ar fi căzut dacă nu ar fi smucit-o violent de braț, târând-o apoi pe un scurt șir de trepte într-un coridor îngust și întunecat.

Au condus-o până la ultima ușă, iar șeful lor a bătut.

– *Kapiten!*

Un răspuns mult mai blând s-a auzit din spatele ușii frumoase de mahon și alamă, pe care răpitorul ei a deschis-o. El a mormăit ceva în olandeză înainte de a o împinge pe Sarah înăuntru, trântind ușa în urma ei.

Prima imagine a căpitanului a fost atât un șoc, cât și o ușurare pentru Sarah. Era tânăr, aproximativ de douăzeci și cinci de ani. Constituția lui era firavă – aproape delicată – și avea o expresie foarte sinceră, semănând într-o oarecare măsură cu îngerii din cărțile religioase ale tatălui ei.

Dar lucrul care i-a mai risipit din temeri a fost faptul că era bolnav – mult prea bolnav pentru a avea chiar și cea mai mică sclipire de dorință în ochii lui albaștri.

S-a ridicat și a făcut semn către un scaun vizavi de el.

– Te rog să iei loc, a spus el într-o engleză aproape fără accent.

Sarah a trecut pe lângă el și el și-a acoperit gura, iar nările i-au fremătat când l-a lovit mirosul. S-a lăsat pe scaun și și-a încrucișat brațele.

– Îți mulțumesc foarte mult că ai acceptat invitația mea.

Sarah a pufnit.

Zâmbetul i s-a șters când a auzit reacția nepoliticoasă.

– Mă numesc Mies Graaf; familia mea deține *Blue Bird*. Oamenii mei mi-au spus că ai cunoștințe medicale și...

Un acces violent de tuse l-a făcut să se încovoie.

Sarah a simțit cum o cuprinde o satisfacție sadică în timp ce era martoră la suferința lui; i s-a părut just ca acest artizan al mizeriei umane să aibă parte de propria sa durere.

O imagine a chipului blând și îmbătrânit al tatălui ei a apărut în mintea lui Sarah și i-a înghețat zâmbetul. Reverendul Michael Fisher i-ar fi spus că un bărbat atât de decăzut moral încât să se ocupe de traficul cu ființe umane merita mai degrabă mila decât disprețul ei.

„Amintește-ți mereu că nu suntem pe Pământ pentru a judeca, Sarah.“

Amintirea cuvintelor tatălui ei i-a alungat gândurile de răzbunare din minte, iar în locul lor a cuprins-o un sentiment de rușine. Se purta ca o proastă. În loc să lase furia să o consume, ar fi trebuit să profite de ea și să o folosească pentru a găsi o modalitate de a deschide ușile calei.

L-a privit pe bolnav. Trebuia să colaboreze cu el și nu avea nici un rost să-l întoarcă împotriva ei.

Accesul de tuse al olandezului s-a mai liniștit și s-a îndreptat pe scaun, cu mișcările lente și grijulii, ca ale unui om foarte bătrân.

– Îmi cer scuze, domnișoară, a...

– Fisher. Sarah Fisher.

S-a încruntat la orice ar fi putut citi pe chipul ei.

– N-am știut de prezența ta în cală până în urmă cu puțin timp. Îmi pare rău că ai fost supusă unei astfel de umilințe. Ți se va oferi o cabină și vei fi tratată ca oaspetele meu.

– Dar ceilalți?

Sprânceana lui frumoasă s-a încrețit.

– Poftim?

– *Ceilalți* oameni din cala corabiei tale, cu ei cum rămâne?

El s-a lăsat pe spate din cauza violenței din tonul ei, ochii lui scăpărând prin cameră, de parcă ar fi căutat răspunsuri, o pată roșie închisă apărând pe obrajii deja îmbujorați.

– A... am înțeles la ce te referi. Nu a fost scopul meu să-i cumpăr pe acești oameni – și nici nu era intenția mea să...

Vocea i s-a spart și, când și-a tras răsuflarea pentru a vorbi, trupul i s-a zguduit de la un alt acces violent de tuse.

Sarah a scos un sunet iritat și s-a ridicat.

– Dă-mi încheietura mâinii.

Încă tușind, i-a privit temător mâna murdară.

– Vrei să te ajut sau nu?

A întins o mână palidă, fină și curată.

Sarah a smucit mâna întinsă. Pulsul îi era neregulat și rapid, iar pielea îi era fierbinte și umedă. Ea i-a lăsat brațul jos.

– Va trebui să mă uit în urechile și în gura ta.

El s-a aplecat în față, iar ea i-a luat fața angelică și curată cu mâinile ei murdare și l-a așezat în lumina care intra prin fereastră hubloului.

– Deschide-ți gura și apasă-ți limba cu degetul.

El s-a conformat, iar Sarah l-a examinat înainte de a-și relua locul și de a-i întâlni privirea înspăimântată.

– Ai febră de sufocare, a mințit ea, adăugând o rugăciune în gând.

– Febră de sufocare, a repetat el, ca în transă. Și care este leacul?

Era dureros să vadă speranța care i-a licărit în ochi, indiferent cât de mult și-ar fi meritat suferința.

– Doar Coroana lui Hristos te poate vindeca.

Sarah a spus în gând și mai multe rugăciuni pentru iertarea minciunilor pe care le scosese pe gură. Oare circumstanțele îngrozitoare i-ar scuza intențiile care nu-i făceau cinste?

– Coroana lui Hristos? a repetat el.

– Da, o plantă rară.

„Atât de rară încât nici nu există.“

– De unde putem procura această plantă?

Era întrebarea pe care o aștepta.

– Crește doar în apropierea mlaștinilor de coastă.

Trebuia neapărat să-l convingă să ducă corabia înapoi la țarm.

Era singura șansă pentru ea și pentru oamenii din cală – *dacă* reușea să deschidă ușa.

Sarah a alungat acest gând. Trebuia să o ia pas cu pas.

A examinat camera în timp ce căpitanul reflecta la ce-i spusese. O pereche de pistoale de duel atârnav deasupra biroului, armele fiind atât de ornamentate, încât lui Sarah cu greu i-a venit să creadă că erau reale. Își făcea diverse scenarii cum să pună mâna pe unul dintre ele când un trosnet asurzitor a zguduit camera.

A sărit în picioare.

– Ce a fost asta?

Căpitanul olandez i-a aruncat o privire sumbră.

– Acesta, domnișoară Fisher, a fost zgomotul unei salve de tun.

Capitolul 2

– Salvă de tun? a repetat Sarah, cuvintele atârând în aer între ei, prin fumul dens.

Graaf a rostit câteva cuvinte nepoliticoase în olandeză și s-a îndreptat spre ușă.

– Mă întorc imediat.

A trântit ușa și s-a auzit cheia răsucindu-se în broască; se pare că nu era chiar atât de tulburat încât să uite să încuie ușa cabinei în urma lui. Sarah a așteptat până când pașii lui nu s-au mai auzit înainte de a se repezi după unul dintre pistoale. S-a împiedicat de fustele ei ude și s-a lovit de scaunul greu din lemn de tec al căpitanului, în timp ce se agita prin cabină.

– La naiba, a mormăit ea.

S-a ridicat în vârful picioarelor pentru a smulge pistolul ornamentat de pe perete. A desfăcut încărcătorul și aproape că i-au dat lacrimile – pistolul era unul adevărat.

„Mulțumesc, mulțumesc, mulțumesc“, a șoptit ea frenetic în gând.

Și-a vârât câte un pistol în fiecare dintre buzunarele fustei ei zdrențuite și a început să tragă de sertare și dulapuri, cu mâinile tremurând atât de tare, încât a scăpat haine, cărți și alte obiecte pe podeaua cabinei. Tocmai când credea că toate căutările ei fuseseră

zadarnice, a văzut o cutie din lemn lustruit. Conținea pulbere, bile de plumb și adâncituri în formă de pistol, căptușite cu mătase roșie.

– O, *mulțumesc!* a spus ea suspinând, așezându-se pe podea și începând să încarce armele.

Tatăl ei avusese un pistol, un model vechi, și o învățase să încarce și să curețe arma în anul în care trei lei dăduseră târcoale satului. Acest pistol, deși mult mai elegant, era, în părțile esențiale, la fel.

Când a terminat de încărcat cea de-a doua armă, și-a pus-o la brâu și a îndesat praful și bilele rămase în buzunarul fustei zdrențuite. Tocmai se așezase în spatele ușii și armase pistolul când o cheie a făcut clic în incuetoare.

Sunetul de surpriză care a ieșit din gura lui Graaf când țeva propriului pistol i-a atins tâmpla i-a provocat o mică bucurie.

– Acest pistol este încărcat și nu voi ezita să-l folosesc.

Sarah era mândră de mâna și de vocea ei fermă.

– Acum, așază-te.

Căpitanul s-a așezat cu umerii lăsați, cu un gest de capitulare.

– Orice vrei de la mine, cel mai probabil că nu vei obține. Acea salvă de tun a fost trasă de corsarul care ne-a urmărit.

– Corsar? *

Degetele ei s-au încheștat pe pistol, iar olandezul a făcut o grimasă, holbându-se la mâna ei.

– Da, un corsar, un om care a fost împuternicit de guvernul britanic să captureze corăbii în numele regelui lor. Nu numai că suntem depășiți de corabia corsarului din punct de vedere al armamentului, dar sunt sigur că primul secund a început deja să incite la revoltă echipajul când i-am spus că vom negocia.

Olandezul a închis ochii și a clătinat din cap.

– Oamenii mei sunt supărați. Nici unul dintre ei nu a vrut să facă parte dintr-un echipaj de pe o corabie care transportă sclavi – de Heeckeren, primul secund, a fost cel care ne-a băgat în asta. Dar acum că suntem...

Graaf a deschis ochii și trebuie să fi văzut lipsa de compasiune de pe chipul ei. Și-a ridicat mâinile într-un gest care a fost în același timp împăciuitoare și rugător.

– Vă rog, domnișoară Fisher, trebuie să mă credeți când vă spun că nu a fost ideea mea să fac negoț cu sclavi.

– Nu. Îmi. Pasă.

A trebuit să forțeze cuvintele să-i iasă prin fălcile încheștate și a fost tot ce a putut face ca să nu-l împuște pentru că se complăcuse să-și plângă de milă în timp ce oamenii mureau în cala de sub picioarele lui.

– Nu-mi pasă *a cui* a fost ideea, a repetat ea. Ai habar ce s-a întâmplat cu viețile noastre? Oamenii suferă și mor din cauza ta, a spus ea, cu vocea ridicată. Aceasta este șansa ta de a pune capăt acestui coșmar. Nu te va izbăvi de păcate – cătuși de puțin –, dar va fi un început. Acum, iată ce trebuie să faci: vei conduce corabia înapoi spre țarm și îi vei elibera pe toți din cală, altfel te *împușc*.

El a pufnit.

– Mi-ați face un bine. Cred că aveți o idee greșită despre ceea ce se întâmplă, domnișoară Fisher. În timp ce eu și mulți dintre membrii echipajului meu nu am vrut să transportăm această marfă...

– Marfă? Aceștia sunt *oameni*, căpitane Graaf, vreau să te aud spunând asta.

Maxilarul i s-a strâns și s-a mișcat puțin de pe un picior pe celălalt, cu transpirația curgându-i pe tâmple.

– Deși eu și mulți dintre membrii echipajului meu nu am vrut să cumpărăm și să vindem *oameni*, cred că *tu* nu înțelegi realitatea. Sunt doar o figură simbol, un reprezentant al familiei Graaf – nici măcar nu sunt căpitan, deși mi-am arogat acest titlul. Adevărata persoană responsabilă este de Heeckeren. Graaf s-a strămbat. Este un marinar cu experiență și foarte temut – și nu doar de *mine*.

Sarah s-a încruntat, confuză.

– *El* este căpitanul?

– Din toate punctele de vedere, doar că nu și oficial. El este, de asemenea, motivul pentru care am părăsit Ouidah cu o cală plină de... oameni. Marinarii mei nu au avut habar că vor face parte din echipajul unei nave care transportă sclavi, dar sunt conștienți că nu vor fi plătiți dacă refuză să îndeplinească ordinele. Unii dintre ei nu vor așa ceva și îl vor urma pe primul meu secund. A scuturat din cap. Nu știu exact câți.

A mai suferit o criză de tuse.

Sarah s-a uitat la el, încercând să își dea seama ce voia să spună. Unde încerca olandezul să bată? Oare voia să-i spună că *el* ar putea fi de acord să se întoarcă la țarm – pentru imaginara Coroană a lui Hristos, și că nu cerea nimic în schimb? Cât de mult regreta